

"Som uns afortunats!"

Dg, 1/05/2011 per Catalunya Religió

(Marc Argemí- CR/Roma) "Som uns afortunats!". L'exclamació del milanès que tinc al costat, confirmada pel seu veí, procedent de Brescia, podria semblar una broma, però no ho és. Estem tots tres asseguts en un minúscul bordó. Trepitjant uns cartrons, davant d'una família italiana que ha passat la nit al ras i s'ha fet forta en l'espai que queda entre nosaltres i la barana que dona al Tíber. Passen cinc minuts d'un quart de vuit del matí. Portem potser una hora aquí, en una vorera, a la llera d'una inacabable, caòtica i catòlica riuada de gent que malda per ser almenys tant afortunada com nosaltres.

Estem més enllà del Castell de Sant'Angelo, davant per davant d'una pantalla gegant. Qui coneix el Vaticà sap que això queda a alguns milers de metres de Sant Pere. El brescià escriu un sms: "dalle 5 che stiamo cercando di avvicinarci ma e' impossibile troppa gente..."

Ens hem quedat, calcula, a uns 4 kilòmetres de la plaça i, malgrat això, som uns afortunats. 'Cé una marea de gente, tantíssima', dirà una senyora al darrera, per telèfon.

La gran devoció que desperta el papa polonès queda fora de tot dubte. Joan Pau II ha atret una immensa multitud.

Són vora les vuit. S'escampa el rumor que la pantalla gegant que tenim al davant s'ha fet malbé. Nervis: els rumors en una massa generen de seguida un petit sacseig. La gent es torna a moure. La mare i la filla que tinc a la dreta pleguen les cadires i busquen millor sort. Jo decideixo no seguir la massa. Poso la mà a la butxaca i trec la ràdio que el dia abans no funcionava de cap de les maneres, amb l'esperança que el nou beat em doni un cop de mà i almenys pugui seguir la cerimònia per ràdio. M'he fet fort a un lloc afortunat -això m'han dit els italians- i no m'hi mourà un rumor no confirmat.

Contra tot pronòstic, la ràdio sona bé. I, contra tot pronòstic també, la gran

pantalla torna a funcionar.

Alegria i fressa de nou. Mare i filla, esfumades fa cinc minuts, reapareixen en pocs segons, a la recerca del preuat trosset de vorera que havien deixat.

A la meua esquena, unes monges joves inicien una pregària en italià i s'hi sumen el milanès, el brescià, la mare i la filla. He quedat enmig d'aquesta colla però no sé italià. En fi. Em puc sumar a l'última oració, el Regina Coeli, que fan en llatí. El llatí com a llengua oficial de l'Església té el seu sentit, i en una situació així encara més.

Els realment afortunats, però, no som els que ens hem quedat entaforats a un lloc com ara els nostres 20 centímetres de vorera, sinó els que han entrat a la plaça Sant Pere. Segurament hi ha un grup de la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús que ahir vaig trobar preparat per passar la nit al ras en una de les vies que porten a la cèlebre Via de la Conziliazione.

Conciliació

Conciliació és el que s'intenta en les hores prèvies a la cerimònia. Conciliació entre l'entusiasme d'uns, el recolliment pietós d'altres i l'esgotament d'uns i d'altres. L'entusiasme -sobretot polonès- que porta a endegar operacions impossibles per guanyar metres, la devoció dels que es preparen espiritualment i el pes de les poques hores de son que han precedit aquesta gran festa del Segon Diumenge de Pasqua, de la Divina Misericòrdia i de la beatificació d'un Sant Pare del qual, immobilitzat al meu cau per la corrua de gent, se m'acut destacar-ne que -sobretot- era estimat per molta, molta, molta gent.

Dissabte a la nit, al Circo Maximo s'hi va celebrar una vetlla de pregària i record de Joan Pau II. El Circ, allà on els emperadors romans presidien carreres de quàdrigues, ahir els amics del Papa polonès el van recordar. Navarro Valls va revelar que Joan Pau II anava a la confessió cada setmana, perquè sentia la necessitat de la misericòrdia de Déu. Evoca potser l'última gran celebració catòlica en aquesta gran esplanada, quan al Gran Jubileu va acollir llargues cues de joves esperant per acudir a aquest sagrament? O potser la festa de la Divina Misericòrdia? A mi em portà a pensar com és que no se'n parla més, d'aquest tribunal de la misericòrdia divina.

Mentre pensava en això, dissabte a la nit, vam topar amb un punt d'informació del Comune de Roma i vam aprofitar per demanar com s'arribava a la plaça sant Pere.

A l'amable explicació, sobre el mapa, s'hi va afegir un aclariment: "però la beatificació és demà". Potser ho deia perquè l'ambient en aquella hora del vespre als voltants del Vaticà feia l'efecte d'una molt pròxima celebració. Molta gent acostant-s'hi tranquil·lament. Molta.

Catòlic, que vol dir universal

Tornem a diumenge al matí. Són les vuit passades i el ritme d'anades i vingudes decau. S'inicia un Rosari prop. El reso també.

A les 9.15 surt el sol. La cerimònia ja ha arrencat. Em poso dret i comprovo com d'afortunat sóc de veure la pantalla gegant.

El catolicisme és, això, catòlic, que vol dir universal. Tota edat, procedència diversa, però amb un denominador comú poderós i entranyable. Es respira allò que en el llenguatge 'catòlic' se n'hi diu fraternitat. Que és, també, que un congolès departeixi amigablement amb un francès que no coneix de res, una monja oriental cedeixi la seva cadira a una respectable italiana o un català parli del Barça i de Mourinho amb un seguidor de la Juventus. I que tots ens posem a resar plegats un Rosari a la Mare comuna.

Comença la Missa. L'emoció es desborda en la gran família quan Joan Pau II és proclamat Beat.

Benet XVI [recorda el "no tingueu por"](#) que el nou beat va pronunciar quan fou escollit. I continua la frase, més de 30 anys després: "No tingueu por de la veritat, perquè és la garantia de la llibertat".

Al final, la cosa de la pantalla és el que menys importa. El cor dels fidels se sent afortunat, més aviat, de ser, en el sentit més familiar del terme, catòlic: de la gran família de Déu.

Marc Argemí. Periodista.